

IN DE SCHIJNWERPER

Corrie Kievith-Metselaar:

'Je gezondheid is je grootste schat'

Met een blauw oog en een gebroken arm/schouder praat Corrie Kievith (66), Burg Verstegestraat 99, medio september honderduit voordat het 'echte' interview van start gaat.

Je bent apothekersassistente bij Apotheek Westerkoog.

Ja. Op 6 oktober ga ik met pensioen. Maar dat is al ingetreden, want 17 augustus ben ik op de Zaanse Schans op een stenen trap uitgelopen. Een metaalrand heeft mijn arm in tweeën gehakt. Daar ben ik 4 september aan geopereerd en sindsdien werk ik niet meer. Ik ga wel nog een paar uurtjes per week naar de apotheek, want ik werk er met heel veel vreugde. Ik werk vier dagen in de week en ben weinig thuis. Het verbaast me dan ook dat ik juist uit Westzaan zoveel reacties krijg: kaarten, bloemen, whatsappjes en telefoontjes. Ik ben daar heel dankbaar voor.

Wat maakt het werk zo leuk?

Het contact met de artsen, de doktersassistentes en ook met de patiënten. Ik ben een mensenmens en ben soms echt geroerd wat mensen allemaal kunnen krijgen aan ziektes. Dat juist ernstig zieke mensen zo optimistisch, blij en tevreden met alles kunnen zijn. Dat raakt me. Mensen vertellen mij ook veel. Het is een cliché, maar je gezondheid is je grootste schat.

Hebben jullie kinderen?

Onze zoon Justin (35) woont in Amsterdam en dochter Laura (37) woont met haar man en kinderen in Australië. Zij is na die val meteen naar me toegekomen om mij te helpen. Want ik kan zonder die arm echt bijna niks.

Waar heeft je wieg gestaan?

In Wormerveer. Ik heb een fijne jeugd gehad. Na de ulo heb ik de opleiding tot apothekersassistente gedaan en op mijn achttiende ben ik begonnen bij de Zaanbochtapotheek. In 1975 ben ik met Kees getrouwd en hebben we eerst in Zandijk gewoond. Tien jaar later ben ik vanwege de kinderen gestopt, heb ik o.a. de avondhavo gedaan en weer acht jaar later ben ik onder schooltijd bij apotheek Westzijderveld gaan werken.

Is er in de apothekerswereld veel veranderd?

Zeker! Wij maakten indertijd alles zelf: pillen draaien, infusen koken, zalven maken, poeders vouwen. Allemaal schei- en natuurkunde. Je moest doseringen uitrekenen en kijken of diverse middelen wel bij elkaar konden. Dan moest je er weer andere middelen aan toevoegen. Je was met tien mensen de hele dag met stenen vijzels en maatkolven bezig, allemaal handwerk. Mensen lopen bij

verschillende specialisten en die schrijven los van elkaar allerlei medicaties voor. Wij controleren nog steeds of dat bij elkaar kan: pijnstillers, doseringen, pillen in combinatie met hartklachten, ontslagrecepten, noem maar op. Sommige mensen krijgen wel drie soorten bloeddrukmiddelen. Dan bellen wij de huisarts of een specialist of dat echt nodig is. De apotheek heeft een adviserende en controlerende taak. Wij overleggen eerst met apotheker Don Sun alvorens we gaan bellen. Want hij weet echt

'Ik klets te veel'

alles. Het is dus niet een doosje pakken en klaar. Als mensen zouden weten hoe vaak wij moeten bellen, dan zouden ze schrikken.

Wat is volgens jou de rol van de verzekeringsmaatschappijen?

Die zijn, met goedkeuring van de minister van Volksgezondheid op de stoelen van de artsen gaan zitten en bepalen welk merk mensen mogen hebben. En dat moeten de allergekoopste zijn, waardoor zo'n 500 à 600 medicijnen momenteel niet meer leverbaar zijn. Dan wordt er uitgeleverd aan Duitsland en zitten wij zonder. Als twee fabrieken statines maken, dan gaat de een een cent onder de ander zitten en kan de ander niet meer leveren. Er zijn nog maar een paar grote verzekeringsmaatschappijen en die bepalen welk merk jij moet nemen. Maar die heeft niet genoeg en dan wordt het weer een ander goedkoop merk.

Kan het medicijntekort geen gevaren opleveren?

Nou, apotheken lenen medicijnen van elkaar, maar ik weet van een medicijn dat dat pas volgend jaar november weer leverbaar is. Wij kunnen nooit beloven wanneer een medicijn er weer is, want voor hetzelfde geld verdwijnt die partij weer naar het buitenland. Apotheken proberen ook wel voorraden aan te leggen. Wij bellen artsen vaak voor een alternatief, maar dat gebeurt in heel Nederland. Dus het alternatief is dan soms ook snel niet meer leverbaar. En dat wordt alleen maar erger. Dat je aan de balie al nee moet verkopen. Je verleent zorg en wilt mensen graag helpen. Dus ik begrijp best dat mensen soms boos worden. Niet fysiek, maar wel dat je uitgescholden wordt. Het ergste is als mensen zeggen: als ik doodga is het jouw schuld. Gevaren zijn er nog niet geweest, hooguit wat lichte klachten vanwege een ander middel. Eigenlijk zou de minister hier een keer aan de balie mensen uit moeten leggen waarom bepaalde medicijnen niet leverbaar zijn.

Leef je zelf gezond?

Vanaf mijn twintigste ben ik alternatief gaan koken. Eerst vegetarisch, toen veganistisch en nu eet ik af en toe weer vlees en vis. Ziektes overkomen je, maar door goede voeding en zo min mogelijk suiker probeer ik zo goed mogelijk te leven. Ik rook niet, beweeg veel en voel me goed gezond. Ik ben ook heel milieubewust. Vliegen naar Australië kan niet anders, maar ik ga graag per trein en op de fiets met vakantie. Nu ik niet veel kan moet ik alles loslaten en dat is niet makkelijk. Met Liesbeth van Evean zit ik normaal om de tafel, nu komt ze mij wassen. Maar het is ook wel goed hoor om ook de andere kant van de zorg te zien.

Heb je hobby's?

Ik ben vol enthousiast rooms-katholiek en lid van de St. Odulphuskerk in Assendelft. Ik zit daar als notulist in het kerkbestuur. Alle Zaanse parochies hebben samen één bestuur. Ik ben hier in Westzaan bij de PKN lid van de bijbelgroep. Ook hartstikke leuk. Ik wil meer gaan sporten en ga misschien wat vrijwilligerswerk doen. Ik klets veel te veel, maar ik verbind me ook graag met mensen. En de apotheker heeft gevraagd of ik oproepkracht wil blijven in tijden van ziektes en vakanties.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Toch wel je gezondheid. En dat we begrip hebben voor mensen die misschien niet aardig zijn of die chagrijnig, mopperig of chronisch ziek zijn. Dat je goed bent voor elkaar. In deze welvaartsstaat wordt veel voedsel weggegooid, terwijl elders kinderen doodgaan van vervuild drinkwater. En waar geneens een ziekenhuis is. Ik schrik van producten die zelfs bij de natuurvoedingswinkel in plastic zijn verpakt. Die plastic soep, daar ben ik me vijftien jaar geleden al in gaan verdiepen. Of de grote kloof tussen arm en rijk, dat is toch verschrikkelijk? Binnen de kerken zijn slechte dingen gebeurd, maar er gebeuren ook veel goede dingen: dat je voor elkaar klaarstaat en elkaar helpt.

Marijke van der Pol